

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น
:กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์
อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์¹

สุทธิณี สีนุรัตน์²

อาจารย์ ดร.สุชาติ ศรียารัตน์³

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มูฮัมหมัดอิลยาส หญ้าปรัง³

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรัชญา ชูมนาเสียว³

รองศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล³

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1)สภาพทั่วไปของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ (2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์และ(3)ปัญหา อุปสรรคและแนวทางในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ มีรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research)ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ (Interview)ในรูปแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก และได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับตอบแบบสัมภาษณ์จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ข้าราชการส่วนท้องถิ่น จำนวน 1 คน ผู้ประกอบการร้านค้าจำนวน 2 คน ประชาชน จำนวน 2 คน โดยลงพื้นที่สัมภาษณ์ จดบันทึก ตลอดจนการสังเกตจากกลุ่มตัวอย่าง และได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปประเด็นนำไปสู่การวิเคราะห์เนื้อหาสาระเพื่ออภิปรายปรากฏการณ์ที่ศึกษาตามสภาพความเป็นจริง ผลการศึกษาดังนี้

1. สภาพทั่วไปถนนคนเดิน “เซราะกราว วอล์คกิ้ง สตรีท” มีสถานที่ตั้ง ณ บริเวณถนนมรุบุรี(คลองละลมโบราณ) หน้าจวนผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์ เลียบคลองละลม จากสี่แยกถนนจรด ถึงสี่แยกถนนพิทักษ์ ในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์

2. ผลการศึกษา พบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง

¹ บทความเรียบเรียงจากการศึกษาอิสระเรื่อง “การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์” ซึ่งได้ผ่านการสอบเรียบร้อยแล้ว โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ อาจารย์ ดร.สุชาติ ศรียารัตน์

² นักศึกษาปริญญาโท โครงการหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น)

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาอิสระ

จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้ง 5 ด้าน ดังนี้ ด้านบทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่น ปรับปรุงภูมิทัศน์ทางระบายน้ำรอบเมืองบุรีรัมย์ คลองละลมซึ่งเป็นสถานที่ตั้ง ถนนคนเดิน เซราะกราว ตกแต่งสถานที่ให้สวยงาม และแสดงถึงสถาปัตยกรรม ขอมโบราณ ด้าน การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ได้มีการประชาสัมพันธ์ผ่านทางเพจ Facebook ประชาสัมพันธ์ผ่าน ป้ายคัทเอาท์ ผ่านทางหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และผ่านทางยูทูบ รายการทีวี ด้านการสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรม เทศบาลเมืองได้มีการส่งเสริมสนับสนุนให้กลุ่มผู้ผลิตผ้าไหมได้มีการพัฒนา สนับสนุนงบประมาณเพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์รอบคลองละลม สนับสนุนบุคลากรเพื่อมาคอยบริการและอำนวยความสะดวกในการจัดแสดงศิลปวัฒนธรรม ด้านความร่วมมือจากผู้ค้าหรือผู้ประกอบการ เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ได้รับความร่วมมือจากผู้ค้าหรือ ในด้านการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์ผ้าไหม สินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งตำบล การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาชาวบ้าน ผลิตภัณฑ์ที่เป็นหัตถกรรมของชุมชน ราคาที่เหมาะสมไม่ค้ากำไรเกินควร และด้านความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชน เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วนราชการ สถานศึกษา ประชาชนในชุมชนในด้านการนำศิลปะการแสดงที่เป็นวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวบุรีรัมย์ มาจัดแสดงศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น

3. ปัญหา อุปสรรคในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้ง 5 ด้าน คือ บทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่น ความไม่เพียงพอของงบประมาณ จำนวนบุคลากรของเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ยังไม่เพียงพอ ด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การขาดงบประมาณในการประชาสัมพันธ์ การประชาสัมพันธ์ยังไม่ครอบคลุม ด้านการสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรม ขาดการวางแผนสนับสนุนการสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมในระยะยาว กลุ่มผู้ผลิตผ้าไหมขาดงบประมาณ ในการพัฒนาลายผ้าไหมพื้นบ้าน หรือถ่ายทอดความรู้ การทอผ้าซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดบุรีรัมย์ ให้กับกลุ่มคนรุ่นลูก รุ่นหลานสืบต่อไป ด้านความร่วมมือจากผู้ค้าหรือผู้ประกอบการ ความเสื่อมสภาพของแหล่งอารยธรรมขอมโบราณ ปัญหาการทุจริตซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต ซึ่งกลุ่มผู้ประกอบการร้านค้า และด้านความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชน ปัญหาความไม่เข้าใจของสมาชิกในชุมชน บางกลุ่มที่ไม่ทราบถึงประโยชน์ของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การขาดอุปกรณ์ ในการสาธิตภูมิปัญญาของท้องถิ่นให้กับประชาชน ได้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน การขาดผู้ให้ความรู้ และงบประมาณในการสนับสนุนด้านการตั้งกลุ่มเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน

คำสำคัญ :การส่งเสริมการท่องเที่ยว,เชิงวัฒนธรรม,เซราะกราว.

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวนับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและการสร้างรายได้ให้กับ โดยที่การท่องเที่ยวมักจะไปเกี่ยวข้องกับทรัพยากรการท่องเที่ยวแต่ละประเภทนั้นจะให้ผลในด้านความเพลิดเพลินการพักผ่อนและความรู้ความเข้าใจอันเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กับชีวิตที่แตกต่างกันไป แต่สิ่งที่ทรัพยากรการท่องเที่ยวทุกประเภทมิให้คือการทำให้ชีวิตนักท่องเที่ยวมีความสุขจากการเดินทางมาท่องเที่ยวเหตุเพราะได้เรียนรู้ ได้สัมผัส การสร้างประสบการณ์และการสร้างเข้าใจในความงามของวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของมนุษย์ในภูมิภาคต่าง ๆ ซึ่งทรัพยากรการท่องเที่ยวส่วนหนึ่งจะเกี่ยวเนื่องกับความเชื่อความศรัทธาในพุทธศาสนา มีคุณค่าต่อนักท่องเที่ยวในการที่จะเข้ามาชื่นชมเรียนรู้ในรูปแบบของความงามที่มาจากแรงบันดาลใจที่ช่างศิลป์ไทยถ่ายทอดออกมาตามอุดมคติ เช่นจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม และการตกแต่ง เช่น งานปูนปั้น งานแกะสลัก ซึ่งผลงานเหล่านี้ถูกสร้างอยู่ในเขตพื้นที่เฉพาะของ “วัด” ส่วนทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต วิถีชีวิต การประกอบอาชีพก็สามารถสร้างความน่าสนใจแก่นักท่องเที่ยวได้ด้วยเช่นเดียวกัน โดยเป็นการท่องเที่ยวเพื่อเพื่อการชื่นชมคุณค่าแห่งวิถีแห่งการคิด ภูมิปัญญาท้องถิ่นตำนานและเรื่องราวที่อาจจะช่วยสร้างความประทับใจและช่วยสร้างประสบการณ์ชีวิตในมุมมองใหม่ให้กับนักท่องเที่ยวในฐานะที่อยู่ต่างพื้นที่ทางวัฒนธรรม(ไทยโรจน์ พวงมณี,2558 :100)

การท่องเที่ยวของประเทศไทยในแต่ละพื้นที่เกิดขึ้นทั้งโดยความบังเอิญและตั้งใจ หลายพื้นที่ยังขาดการวางแผนในการบริหารจัดการจึงขาดทิศทางในการพัฒนาส่งผลให้การท่องเที่ยวประสบความล้มเหลว เหล่านี้เป็นบทเรียนสำคัญของการท่องเที่ยวไทย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาแนวทางในการดำเนินการเพื่อพัฒนาในระดับต่างๆ โดยเฉพาะองค์ประกอบส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐที่ใกล้ชิดประชาชนและมีอำนาจในการบริหารจัดการระดับท้องถิ่นซึ่งถือเป็นรากแก้วที่สำคัญของประเทศ ดังนั้นหากจะพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวมของประเทศให้ประสบความสำเร็จก็ต้องเริ่มต้นจากจุดเล็กๆ ที่มีอำนาจในการบริหารจัดการตามกฎหมายอย่างองค์ประกอบส่วนท้องถิ่น(เทิดชาย ช่วยบำรุง,2552:72)

จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง มีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับที่ 6 และมีพื้นที่กว้างเป็นอันดับที่ 17 ของประเทศไทย ประกอบไปด้วย 23 อำเภอ 189ตำบล 2,212 หมู่บ้าน จำนวนประชากรทั้งหมด 1,579,248 คน (ข้อมูล ณ 2557) สภาพเศรษฐกิจของจังหวัดบุรีรัมย์ ประชากรในจังหวัดบุรีรัมย์ ประมาณร้อยละ 87 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำนา ทำไร่ ทำสวน และประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์ ส่วนใหญ่เลี้ยงกันในครัวเรือนสำหรับอาชีพประมงในจังหวัดบุรีรัมย์มีการเพาะเลี้ยงปลาน้ำจืดและกุ้งก้ามกราม ในบางพื้นที่ ด้านอุตสาหกรรม ในจังหวัดบุรีรัมย์ เป็นอุตสาหกรรมขนาดเล็ก เช่น โรงสีข้าว ผลิตภัณฑ์แปรรูปไม้ โรงโม่หิน หิน โรงงานสุรา โรงงานผลิต อาหารสำเร็จรูป โรงงาน

น้ำตาลทรายขาว โรงงานทากิคม และโรงงานผลิตไหมพรม เป็นต้น อีกทั้งบุรีรัมย์ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับอารยธรรมขอมโบราณ เช่นปราสาทเขาพนมรุ้ง ปราสาทเมืองต่ำเขาสองแคว เขาสวายบุรีรัมย์เป็นเมืองภูเขาไฟมีภูเขาไฟที่ดับแล้วจำนวน 6 แห่งมีปล่องภูเขาไฟที่ชัดเจนโดยเฉพาะที่เขากระโดงในเขตอำเภอเมืองฯ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติได้แก่พื้นที่ชุ่มน้ำบุรีรัมย์(อ่างเก็บน้ำสนามบินเก่าอ่างเก็บน้ำห้วยตลาด และอ่างเก็บน้ำห้วยจรเข้มาก เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าตงใหญ่วนอุทยานเขากระโดงมีแหล่งศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตได้แก่ประเพณีขึ้นเขาพนมรุ้งในต้นเดือนเมษายนของทุกปี กลุ่มเตาเผาเครื่องเคลือบพันปี ศูนย์หัตถกรรมอำเภอนาโพธิ์ และศูนย์วัฒนธรรมอีสานใต้ นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นได้แก่สนามฟุตบอลช้างอารีนา(เดิมคือสนามฟุตบอลไอโอมบาย)สนามแข่งรถมอเตอร์สปอร์ตระดับมาตรฐานโลโก้“Chang International Circuit” และจุดผ่อนปรนการค้าช่องสายตะกู(จังหวัดบุรีรัมย์,2560 :1)

ถนนคนเดินเซราะกราว ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นถนนคนเดิน ทั้งยังเป็นวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ของชาวจังหวัดบุรีรัมย์ เปิดทุกวันเสาร์-อาทิตย์ ตั้งแต่เวลา 17.00-22.00 น. ณ บริเวณหน้าจวนผู้ว่าราชการจังหวัด จัดขึ้นเพื่อให้ถนนคนเดินแห่งนี้ เป็นลานบ้าน ลานวัฒนธรรม เป็นแหล่งให้ ประชาชนในจังหวัดบุรีรัมย์มาพบปะกัน นำสินค้าผลผลิตในชุมชนมาจำหน่าย นำศิลปวัฒนธรรมที่ดีงามและน่าสนใจของแต่ละอำเภอ มาแสดง นำภูมิปัญญาของท้องถิ่นมาสาธิตให้ผู้ร่วมเที่ยวชมงานได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยมีการจัดแสดงการสาธิต และจัดจำหน่ายสินค้า ผลิตภัณฑ์ ภูมิปัญญาต่างๆ ของฝากของที่ระลึก อาหารปรุงสำเร็จ ตลาดสีเขียว สินค้าเบ็ดเตล็ด และชมการแสดง ศิลปหัตถกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวจังหวัดบุรีรัมย์ จวนผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์ ระยะทางยาวเกือบ 1 การเดินทางจากถนนจรดตรงมายังสี่แยกตลาดไนท์บาซาร์ บริเวณคลองละลม (คูเมืองโบราณลูกที่ 1) ห่างจากสถานีรถไฟจังหวัดบุรีรัมย์ ประมาณ 500 เมตรขณะเดียวกัน ถนนคนเดิน “เซราะกราว วอล์คกิ้ง สตรีท” จังหวัดบุรีรัมย์ ยังได้รับการคัดเลือกเป็นหนึ่งใน 3 จังหวัดนำร่องโครงการ “ถนนอาหารปลอดภัยและตลาดสดน่าซื้อ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีไทย ปี 2558” จากทั้งหมด 12 เมืองต้องห้าม...พลาด ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ร่วมกับกระทรวงสาธารณสุข เพื่อยกระดับมาตรฐานร้านอาหารริมทาง และตลาดสดให้มีคุณภาพ มาตรฐานและสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มีต่อร้านอาหารริมทาง หรือ Food Street ในเมืองไทย มีรสชาติถูกปากและถูกหลักอนามัย ทั้งยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดบรรยากาศการท่องเที่ยววิถีไทย ในมุมมองวิถีชีวิตประจำวันของคนไทย ในการเที่ยวชมสัมผัสชีวิตของชุมชนในตลาดสดของท้องถิ่นต่างๆ ในประเทศไทยอีกด้วย นอกจากนี้ ยังได้รับการคัดเลือกจากกระทรวงพาณิชย์ให้เป็น “ตลาดต้องชม...ตลาดเซราะกราว 9 ดี” นำร่องเป็นแห่งแรกของประเทศ เพื่อให้เป็นแหล่งรวบรวมและกระจายผลผลิต ทั้งผลผลิตทางการเกษตร หัตถกรรม อาหารพื้นบ้าน งานฝีมือ งานศิลปะ ตลอดจนผลิตภัณฑ์ต่างๆ ของชุมชน รวมทั้งเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวและถ่ายทอดอัตลักษณ์ของแต่ละชุมชน เพื่อสะท้อนจุดเด่นและสร้างจุดขายดึงดูดให้เกิดการจับจ่าย

ใช้สอยในชุมชน อันจะส่งผลให้เศรษฐกิจในชุมชนเกิดความเข้มแข็ง ต่อยอดไปถึงระดับจังหวัด และระดับประเทศด้วย(เทศบาลเมืองบุรีรัมย์,2560:3)

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้ศึกษาได้ตระหนักและเห็นถึงความสำคัญ จึงจำเป็นศึกษาเรื่อง “การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์” ทั้งนี้ประโยชน์จากการศึกษา ไม่เพียงจะเกิดแก่ตัวผู้ศึกษาเองเท่านั้นยังเป็นประโยชน์ต่อการผลักดันการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ถนนคนเดินเซราะกราว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์
2. เพื่อศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ความหมายการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการศึกษาหาความรู้ในพื้นที่หรือบริเวณที่มีคุณลักษณะที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีการบอกเล่าเรื่องราวในการพัฒนาทางสังคมและมนุษย์ผ่านทางประวัติศาสตร์อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรมองค์ความรู้ และการให้คุณค่าของสังคม โดยสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่าหรือสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ที่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงความสวยงามและประโยชน์ที่ได้รับจากธรรมชาติ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนในแต่ละยุคสมัยได้เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม หรือขนบธรรมเนียมประเพณีโดยมีผู้นิยามความหมายของ คำว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ดังนี้

ชูศักดิ์ วิทยาภัก (2554 :27) กล่าวว่าการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้นนักท่องเที่ยวถูกดึงดูดให้มาเที่ยวโดยวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม ชาวบ้านเป็นเหตุผลหลักของการท่องเที่ยว ซึ่งการท่องเที่ยวไม่สามารถพัฒนาไปได้ไม่ได้รับความร่วมมือจากประชาชนในท้องถิ่น

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา(2548:17-18)กล่าวว่าการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม(cultural tourism) เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรม หรือชมงานประเพณีต่าง ๆ ที่ชุมชนท้องถิ่นนั้น ๆ จัดขึ้นเพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินพร้อมทั้งได้รับการศึกษาความเชื่อ ความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรมให้มีประสบการณ์ใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้น มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวงานประเพณีและศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยววิถีชีวิตในชนบท การท่องเที่ยวเชิงกีฬาและบันเทิงการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและวัฒนธรรม เป็นต้น

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคือการไปเที่ยวเพื่อเยี่ยมชมวิถีชีวิตของผู้คนไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรม ศิลปกรรม ประเพณี โบราณสถานและโบราณวัตถุต่าง ๆ ที่มีมาแต่บรรพบุรุษและสร้างสรรค์สืบทอดมายังถึงยุคปัจจุบันซึ่งประเพณีและวัฒนธรรมดังกล่าวยังสอดคล้องกับวิถี ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้าน โดยนักท่องเที่ยวที่จะเข้าไปท่องเที่ยวที่จะเข้าไปท่องเที่ยวเนื่องจากประเพณีวัฒนธรรมคือสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้าไปศึกษาวิถีชีวิตและนักท่องเที่ยวจะไปท่องเที่ยวงานประเพณีในช่วงที่มีการจัดงานประเพณี

ความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ประเทศหนึ่งหรือสังคมหนึ่งมักจะประกอบด้วยประชากรหลายกลุ่ม หลายชาติพันธุ์ หรือหลายภูมิภาคหลังทางชาติพันธุ์ หลายสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองหลายศาสนา หลากหลายทางช่วงอายุประชากรกลุ่มต่าง ๆ ต่างมีความคิดและวิถีของตนเอง ซึ่งเรียกว่าเป็นอนุวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้วัฒนธรรมใหญ่แต่ อาจไม่เหมือนกับวัฒนธรรมใหญ่ของสังคมหรือของประเทศนั้นเสียทีเดียว ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่รวมตัวรวมทั้งการสร้างอัตลักษณ์หรือความเป็นตัวตนของแต่ละคนที่อยู่ภายในวัฒนธรรม อาจปรากฏในรูปของความเชื่อทางศาสนา พิธีกรรม ตำนาน จนกระทั่งแฟชั่น หรือการแต่งกาย เพลงดนตรีของวัยรุ่นในสังคมที่มี กำลังสร้างอนุวัฒนธรรมของกลุ่มตนและประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ การเกิดขึ้นของรัฐชาติสมัยใหม่ต่าง ๆ ทำให้เกิดปรากฏการณ์สองด้านทางวัฒนธรรม คือ เกิดอาณานิคมภายในวัฒนธรรม คือประเทศต่าง ๆ เกิดขึ้นมีพรมแดน หรืออาณาเขตทับซ้อนเขตวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกัน มีผลทำให้วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ กลายเป็นวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยในหลาย ๆ กรณีวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย ถูกกลืน ถูกทำลาย ทำให้อยู่ภายใต้สภาพที่ต่ำต้อย ภายใต้เงื่อนไขทางการเมืองของการสร้างรัฐชาติที่มีลักษณะเชิงเดี่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อหวังผลทางด้านกรรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลาง ส่วนวัฒนธรรมทางความคิด เช่น สิ่งที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาชาวบ้าน ภูมิปัญญาชนเผ่าพื้นเมือง ก็อยู่ในภาวะที่มีการลักลอบ หรือหยิบฉวยเอาไป แล้วนำไปพัฒนาเพิ่มเติม จากนั้นก็นำไปจดสิทธิบัตร กลายเป็นทรัพย์สินทางปัญญาของบริษัทข้ามชาติแห่งประเทศที่ก้าวหน้าเทคโนโลยี จากนั้นผลิตออกมา

ขายเป็นสินค้าตัวอย่าง เช่น ภูมิปัญญาด้านการรักษาโรคแบบพื้นบ้านต่างๆ นอกจากนั้นยังรวมพืช สัตว์ต่าง ๆ ในฐานะที่เป็นภูมิปัญญาด้านเกษตรกรรม และความหลากหลายทางชีวภาพ ที่ผู้คนในวัฒนธรรมหนึ่งสะสมความรู้ผ่านการทดลอง ตลอดจนผ่านกระบวนการสืบทอดหรือผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมมาเป็นเวลานาน วัฒนธรรมหมายความรวมถึง การปรากฏในรูปแบบต่างๆ กล่าวคือ ในอดีต ปัจจุบันและอนาคต เช่น สถานที่ทางโบราณคดีประวัติศาสตร์วัตถุและเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ลายเขียน ลายแกะสลัก ศาสนา ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี พิธีกรรม การเฉลิมฉลองศิลปะการแสดงต่างๆ ส่วนความหมายของวัฒนธรรมในที่อื่น ๆ เช่น งานด้านการศึกษาศิลปวัฒนธรรม คือ งานสร้างสรรค์ความเจริญทางปัญญาและจิตใจ ซึ่งเป็นทั้งต้นเหตุ องค์ประกอบที่ขาดไม่ได้ของความเจริญด้านอื่น ๆ ทั้งหมด และเป็นปัจจัยที่จะช่วยให้เรารักษาแลดำรงความเป็นไทยไว้ได้สืบไป พระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในด้านการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมเป็นการศึกษาที่จะต้องใช้เวลาเนื่องจากวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับมนุษยชาติ มีความสำคัญและความจำเป็นแก่ชีวิตมนุษย์อย่างยิ่ง ตามที่พระยาอนุমানราชชน ทรงนิพนธ์ ไว้ในหนังสือหมวดวัฒนธรรมชื่อ “รวมเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรม” กล่าวว่า “มนุษย์เกิดในวัฒนธรรม” ที่จะเกิดอยู่นอกวัฒนธรรมนั้นมิได้ คนจะเป็นคนขึ้นได้ก็ด้วยวัฒนธรรม ถ้าไม่มีวัฒนธรรมก็ไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นสัตว์ชนิดหนึ่งซึ่งมีวิถีชีวิตเท่านั้น วัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญของคนเพราะเข้าไปแทรกซึม และประกอบเป็นรูปวิถีชีวิตของคนตั้งแต่เกิดมา โดยไม่มีใครรู้สึกตัว “ถ้ามนุษย์ไม่มีวัฒนธรรมอันทำให้มีวิถีชีวิตพ้นไปจากสภาพเป็นอย่างสัตว์ มนุษย์ก็จะเอาตัวรอดและสืบพันธุ์เหลือมาจนถึงทุกวันนี้ไม่ได้” ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า วัฒนธรรมเป็นความเจริญและสิ่งดีงามของชีวิตมนุษย์ที่จะต้องรักษาให้เจริญงอกงามใช้เป็นแนวทางอยู่ร่วมกันของสังคมวัฒนธรรมจึงเป็นสิ่งมีค่าและมีความสำคัญ ซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

1.1 เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชนชาติของเผ่าพันธุ์แสดงถึงชนชาติหนึ่งแตกต่างกับอีกชนชาติหนึ่งในแต่ละชนชาติจะมีวัฒนธรรมของตัวเองจะมีประวัติศาสตร์ ภาษา ศิลปะ และศาสนา ตลอดจนเอกลักษณ์ของตัวเอง ซึ่งต้องรักษามิให้สูญสิ้นหรือ เสื่อมลงอันเป็นการรักษาความเป็นชาติไว้

1.2 เป็นสิ่งที่แสดงถึงเกียรติศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจของคนในท้องถิ่นนั้นและของคนในชาติ ทำให้เกิดความรัก ห่วงแหน และเห็นคุณค่า

1.3 เป็นหลักฐานที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ค้นคว้า วิจัย(การดำเนินการทางวิชาการ) เพื่อเผยแพร่ การสืบทอด และการนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตอันนำไปสู่การพัฒนาสังคม เศรษฐกิจที่ยั่งยืนต่อไป

1.4 เสริมสร้างความมั่นคงให้แก่ชาติ เนื่องจากวัฒนธรรมเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของสังคมเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความรู้สึก เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นความมั่นคงของชาติ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากการกระจายอำนาจการปกครองมาสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้นโดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นเองทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีการอนุรักษ์ไว้อย่างจริงจัง เพื่อไม่ให้วัฒนธรรมในท้องถิ่นนั้นสูญสลายไป ซึ่งวัฒนธรรมจะเป็นตัวดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาหาท้องถิ่นเองและก็พอดีกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559 มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจน(จุลย์รัตน์ โคนองบัว,2556 :9-10)

ในแผนยุทธศาสตร์ที่ 5 การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคีรัฐภาคประชาชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวโครงสร้างการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวยังขาดความเชื่อมโยงระหว่างท้องถิ่นจังหวัดกลุ่มจังหวัดและประเทศชาติการมีส่วนร่วมของประชาชนภาคเอกชนและการปกครองส่วนท้องถิ่นขณะที่หน่วยงานระดับพื้นที่เช่นจังหวัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และชุมชนชาควรรู้ด้านการจัดการภูมิทัศน์และการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวการพัฒนาโลกในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวจึงเป็นแนวทางในการบูรณาการการทำงานร่วมกันกำหนดภารกิจขอบเขตของงานการพัฒนาให้ชัดเจนกำหนดรูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับพื้นที่สนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างครบวงจร

1. การสร้างและพัฒนาโลกในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยมีแนวทางการดำเนินการคือ

1.1 เชื่อมโยงบทบาทและภารกิจของหน่วยงานหลักด้านการท่องเที่ยวได้แก่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬากรมการท่องเที่ยวการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยกองบังคับการตำรวจการค้าการบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการให้มีความสอดคล้องกันและประสานกับกระทรวงอื่น ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในฐานะหน่วยงานสนับสนุนเพื่อให้การกำหนดนโยบายและสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวของประเทศเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

1.2 การสร้างพันธมิตรหุ้นส่วนหรือเครือข่ายระหว่างภาครัฐและเอกชนให้มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้นโดยการอำนวยความสะดวกการลดขั้นตอนการทำงานการระดมทุนการจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนกิจกรรมที่จะดำเนินงานร่วมกันเช่นการ-ส่งเสริมการขายการท่องเที่ยวต่างประเทศการแสดงสินค้าและบริการ เป็นต้น

1.3 สนับสนุนและผลักดันให้เกิดความก้าวหน้า ตามกรอบความร่วมมือต่างๆที่รัฐบาลได้ดำเนินการไว้แล้วเช่นIMT-GT ACMECS BIMSTECและGMSโดยควรมีการกำหนดยุทธศาสตร์และผลักดันให้เกิดผลในทางปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ ที่ริเริ่มไว้แล้วให้รวดเร็วยิ่งขึ้น

1.4 ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้สอดคล้องและอำนวยความสะดวกต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

1.5 ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้สอดคล้องและอำนวยความสะดวกต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

1.6 บูรณาการงานด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อทำหน้าที่ในการประสานงานและการสั่งการในการป้องกัน ฝ่าฝืน ภัยกำกับดูแลและรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั้งในกรณีก่อน-หลังเกิดเหตุฉุกเฉินทางการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่นักท่องเที่ยว

2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาท่องเที่ยว โดยมีแนวทางการดำเนินการ คือ

2.1 อำนวยความสะดวกสนับสนุนช่วยเหลือให้ความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการท่องเที่ยวแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

2.2 กระจายอำนาจและจัดสรรผลประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ชุมชนได้รับผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมเพื่อลดความขัดแย้ง และสามารถสร้างกิจกรรมให้เหมาะสมกับความต้องการสภาพและกำลังรองรับของชุมชนและระบบนิเวศในท้องถิ่น

2.3 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยจัดตั้งคณะกรรมการในระดับท้องถิ่นขึ้นเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีการบริหารเป็นรูปธรรมโดยมีภาครัฐเอกชนชุมชนและประชาสังคมในท้องถิ่นให้เข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ชุมชนท้องถิ่นของตนเอง

ชุกลิน อุ่นวิจิตร และคณะ (2549) ศึกษาเรื่อง ศักยภาพ บทบาท และความต้องการในการพัฒนาการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: โครงการวิจัยเพื่อการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน กลุ่มจังหวัดล้านนา ผลการศึกษาพบว่า (1) ศักยภาพในการจัดการการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผลการศึกษาพบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่มีศักยภาพในการวางแผนทุกด้าน โดยส่วนใหญ่มีศักยภาพด้านโครงสร้าง กฎหมาย ยุทธศาสตร์ งบประมาณ ศักยภาพของบุคลากร ผู้นำด้านที่มีความพร้อมรองลงมา คือ เครือข่ายและความพร้อมที่จะสนับสนุนด้านอื่น ๆ ซึ่งผลการศึกษาโดยภาพรวม พบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในระดับน้อยแต่มีศักยภาพในระดับปานกลางใน 4 ด้านได้แก่ (1)นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด วิสัยทัศน์ทางการท่องเที่ยวของผู้นำ ความพร้อมของบุคลากรในการทำงานร่วมกับชุมชน ศักยภาพด้านอื่น ๆ พบว่าอยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด (2) บทบาทในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผลการศึกษาในภาพรวมพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทในการจัดการการท่องเที่ยวในทุกเรื่องตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องแต่บทบาททางการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ดำเนินอยู่จริง

ในปัจจุบันกลับอยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่มีบทบาทด้านการดูแลแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางวัฒนธรรมและการจัดกิจกรรมหรือประเพณีการท่องเที่ยว บทบาทที่มีอยู่ในระดับน้อยคือ การบริการทางการท่องเที่ยว (3) ความต้องการในด้านการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผลการศึกษาโดยภาพรวมพบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นมีความต้องการในการวางแผนพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว โดยต้องการพัฒนาบุคลากรในท้องถิ่นและการอนุรักษ์เป็นวัตถุประสงค์หลักที่มีความมีส่วนร่วมในการพัฒนา คือ ผู้นำประชาชนและกลุ่มหรือชมรมต่าง ๆ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ความสำคัญต่อกองคักด้านประชาชนมากที่สุด ผู้สนับสนุนภายนอกที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นคาดหวังจากหน่วยงานของรัฐมากที่สุด โดยเฉพาะการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัด วิธีการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่ต้องการบริหารในรูปแบบคณะกรรมการร่วมมากที่สุด ความต้องการพัฒนาส่วนใหญ่เป็นความต้องการในระยะปีแรก

โครงการถนนคนเดิน

การปิดถนนเพื่อคืนถนนให้คนเดินเท้า เริ่มเป็นที่รู้จักอย่างกว้างในประเทศไทย ในปี 2545 จากนโยบายการส่งเสริมและอนุรักษ์พลังงานของสำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ เพื่อให้ประชาชนประหยัดพลังงานและลดมลพิษ รวมทั้งควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเขตเมือง โดยจัดทำโครงการปิดถนนเพื่อประหยัดพลังงาน ลดมลพิษ และส่งเสริมการท่องเที่ยวมีจุดเริ่มต้นที่ กรุงเทพฯ ในชื่อ “7 มหัศจรรย์ที่สีลม” ซึ่งลักษณะการปิดถนนเพื่อคืนถนนให้คนเดินเท้าในประเทศไทยนั้นเป็นการปิดถนนในวันอาทิตย์ และจัดกิจกรรมออกเรือนจัดกิจกรรมที่ให้ความบันเทิง และการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมต่าง ๆ และประชาชนให้ความสนใจและมาร่วมกิจกรรมเป็นจำนวนมาก ซึ่งจุดประกายปรีทัศน์ ได้กล่าวถึงโครงการปิดถนนเพื่อประหยัดพลังงาน ลดมลพิษ และส่งเสริมการท่องเที่ยว ว่าเป็นลักษณะของ กิจกรรมรณรงค์เพื่อการอนุรักษ์และประหยัดพลังงานที่เน้นความสอดคล้องกับวิถีชุมชนในพื้นที่ดำเนินการ การส่งเสริมการท่องเที่ยวตลอดการกระตุ้นเศรษฐกิจของชุมชน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการดำเนินตามโครงการสามารถบรรลุวัตถุประสงค์หลายประการในเวลาเดียวกันดังนี้ (ดวงจันทร์ อาภาวัชรุตม์ เจริญเมือง, 2545, หน้า 1- 7)

1. การรณรงค์ให้ประชาชนเข้าใจและตระหนักในเรื่องการประหยัดพลังงานโดยผ่านกิจกรรมในแต่ละครั้ง โดยจัดเตรียมวิธีการประหยัดพลังงานเป็นเกม หรือสื่อต่าง ๆ ตลอดจนนิทรรศการ การประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้ประชาชนเริ่มประหยัดพลังงาน โดยเริ่มจากตนเองหรือเริ่มที่บ้าน

2. การปิดการจราจรนอกจากเป็นกุศโลบายในการเชิญชวนให้ผู้มาเที่ยวงานหันมาใช้รถสาธารณะ เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องจราจรแล้ว ยังเห็นผลเชิงประจักษ์เมื่อถนนคนเดินที่ดำเนินการจัดกิจกรรมไม่มีรถวิ่งจึงเป็นการลดมลพิษไปในตัว และเมื่อมีการปิดการจราจรบน

ถนนเพื่อดำเนินการอย่างสม่ำเสมอในทุกสัปดาห์ ประชาชนที่อยู่อาศัยในพื้นที่ดำเนินการตลอดจนประชาชนที่มาร่วมกิจกรรมจะรู้สึกได้ถึงอากาศที่ดีขึ้น เมื่อไม่มีรถยนต์มาวิ่งบนถนนนั้น

3. รูปแบบกิจกรรมที่จัดขึ้นบนถนนคนเดิน เป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่น โดยเน้นให้เกิดความสอดคล้องกับชุมชนหรือพื้นที่ดำเนินการ ซึ่งสิ่งเหล่านี้นอกจากเป็นการสร้างความเป็นเจ้าของ และการมีส่วนร่วมของประชาชนแล้ว ยังเป็นการส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมในพื้นที่ไปด้วย อันนำมาซึ่งความสนใจของกิจกรรมที่ได้มีการจัดแสดงสาธิต ทัศนียภาพทางวัฒนธรรมดนตรี งานศิลปะ งานฝีมือ หัตถกรรม หัตถศิลป์ และอีกมากมายที่เกิดขึ้นบนถนนคนเดินในแต่ละแห่งซึ่งเสน่ห์เหล่านี้ คือ แม่เหล็กในการดึงดูดให้ประชาชนเกิดความสนใจในตัวเนื่องงานและกิจกรรมตลอดจนวัฒนธรรมการแสดงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนถนนคนเดินในรูปธรรมนี้จึงได้ผลในเชิงส่งเสริมการท่องเที่ยวในตัว

4. การกระจายรายได้ จากการที่มีประชาชนมาร่วมงานนับแสนคนที่ได้ซื้อและจับจ่ายสินค้าท้องถิ่น เป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของชุมชน

5. การรณรงค์ ประหยัดพลังงาน มุ่งเน้นในการปลูกฝัง สร้างความเข้าใจ กระตุ้นจิตสำนึกให้ประชาชนเป็นความจำเป็นที่จะต้องเริ่มต้นประหยัดพลังงาน หากแต่การประหยัดพลังงานจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อทุก ๆ คนพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและลงมือปฏิบัติ

กล่าวโดยสรุปโครงการถนนคนเดิน คือ กิจกรรมรณรงค์รูปแบบหนึ่งที่ทำหน้าที่นำข้อมูลเรื่องการรณรงค์ประหยัดพลังงาน ไปสู่ประชาชนในรูปแบบของการใช้ถนนเป็นสื่อกลาง โดยผ่านนิทรรศการในรูปแบบบันเทิงต่าง ๆ การแสดงด้านวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับประเพณีท้องถิ่นอันเป็นตัวเชื่อมประสานระหว่างประชาชนในแต่ละพื้นที่และนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวงาน ทั้งนี้ยังเป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่นในวิธีดำเนินการ คือ ไม่มีรูปแบบเฉพาะ นอกจากปรัชญาของโครงการที่ยึดมั่นในเป้าหมายที่จะรณรงค์ให้ประชาชนเข้าใจว่าการประหยัดพลังงานตั้งแต่วันนี้ เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายตนเอง และสงวนเงินตราต่างประเทศไว้ในประเทศของเราในภาวะเศรษฐกิจที่กำลังฟื้นตัว

วิธีการดำเนินการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง ประกอบด้วย ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ประกอบการร้านค้าประชาชน รวมทั้งสิ้นจำนวน 5 คนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิจัยและพัฒนาในการครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์(Interview) ในรูปแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก(in-depth interview) แบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการพัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ การเก็บรวบรวมข้อมูล ทำตามลำดับขั้นตอน คือ 1.นำ

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่งถึงนายกเทศมนตรีเมืองบุรีรัมย์ เพื่อขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลในเขตพื้นที่อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และ2. นำแบบแบบสัมภาษณ์พร้อมหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลโดยตรงจากล่าตัวอย่างถนนคนเดินเซราะกราว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองจนได้แบบสัมภาษณ์ครบตามจำนวน และตามประเด็นสร้างไว้ในแบบสัมภาษณ์ **วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล** วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และสังเกต โดยนำข้อมูลที่เก็บได้ในส่วนที่เป็นเอกสารและเป็นผลมาจากการสัมภาษณ์ข้าราชการประจำและเจ้าหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำชุมชน ผู้ค้าหรือผู้ประกอบการร้านค้า ประชาชน ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา โดยการวิเคราะห์จะออกมาในรูปเชิงพรรณนา (descriptive analysis) ในการอธิบายข้อมูลพื้นฐานทั่วไป การบริหารจัดการอย่างมีส่วนร่วมของประชาชนกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้นำท้องถิ่น ผลกระทบที่ได้รับจากการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ปัญหา อุปสรรคและความต้องการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงความต้องการของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ วิเคราะห์ เปรียบเทียบกับแนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

สรุปผล ปัญหาและข้อเสนอแนะ

การนำเสนอสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอเป็นภาพรวม และข้อสรุปผลการวิจัยที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ ตามลำดับดังนี้

1. สภาพทั่วไปของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

ถนนคนเดินเซราะกราว จัดว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ ได้อีกแห่งหนึ่งเช่นกัน ถนนคนเดิน เซราะกราว มีตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นถนนคนเดิน ทั้งยังเป็นวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ของชาวจังหวัดบุรีรัมย์ เปิดทุกวันเสาร์-อาทิตย์ ตั้งแต่เวลา 17.00-22.00 น. ณ บริเวณหน้าจวนผู้ว่าราชการจังหวัด จัดขึ้นเพื่อให้ถนนคนเดินแห่งนี้ เป็นถนนสายวัฒนธรรม และลานบ้าน ลานวัฒนธรรม เป็นแหล่งให้ ประชาชนในจังหวัดบุรีรัมย์มาพบปะกัน นำสินค้าผลผลิตในชุมชนมาจำหน่าย นำศิลปวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมและน่าสนใจของแต่ละอำเภอ มาแสดง นำภูมิปัญญาของท้องถิ่นมาสาธิตให้ผู้ร่วมเที่ยวชมงานได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยมีการจัดแสดงการสาธิต และจัดจำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ ภูมิปัญญาต่างๆ ของฝากของที่ระลึก อาหารปรุงสำเร็จ ตลาดสีเขียว สินค้าเบ็ดเตล็ด และชมการแสดง ศิลปหัตถกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวจังหวัดบุรีรัมย์ รวมกว่า 359 บูธ

ตลอดถนนพิทักษ์ หน้าจวนผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์ ระยะทางยาวเกือบ 1 การเดินทางจาก ถนนจิระตรงมายังสี่แยกตลาดไนท์บาซาร์ บริเวณคลองละลม (คูเมืองโบราณลูกที่ 1) ห่างจาก สถานีรถไฟจังหวัดบุรีรัมย์ ประมาณ 500 เมตร

2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

2.1 บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่น เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ได้ดำเนินการตามกฎหมายซึ่งเป็นบทบาททั้งทางตรงและทางอ้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้นำท้องถิ่น ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ถนนคนเดินเซราะกราว โดยตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16 เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ได้มีการจัดสรรงบประมาณโดยการปรับปรุงภูมิทัศน์ทางระบายน้ำรอบเมืองบุรีรัมย์ คลองละลมซึ่งเป็นสถานที่ตั้ง ถนนคนเดิน เซราะกราว ตกแต่งสถานที่ให้สวยงาม และแสดงถึงสถาปัตยกรรม ขอมโบราณ และเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ก็ได้มีการดูแล ความสะอาดเรียบร้อย การควบคุมด้านความสะอาด ปลอดภัยของอาหารและเครื่องดื่ม การส่งเสริมอาชีพของประชาชนในท้องถิ่นสินค้าประเภทหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ การอำนวยความสะดวกในการเดินทาง ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ดำเนินการได้เป็นอย่างดี

2.2 การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ได้มีการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ถนนคนเดินเซราะกราว ได้มีการประชาสัมพันธ์ผ่านทางเพจ Facebook ถนนคนเดิน เซราะกราว วอล์คกิ้ง สตริท และเพจFacebookบุรีรัมย์เมืองน่าอยู่น่าเที่ยว ป้ายคัทเอาท์ ผ่านทางหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ผ่านทางยูทูป และมีหนังสือส่งแจ้งเวียนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดบุรีรัมย์ และเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ได้มีการจัดกิจกรรม แสดงศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่น ดนตรี การจัดประเพณีสำคัญๆของไทย เช่นวันสงกรานต์ วันผู้สูงอายุ เป็นต้น

2.3 การสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ได้มีการสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมถนนคนเดินเซราะกราว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยได้มีการส่งเสริมสนับสนุนให้กลุ่มผู้ผลิตผ้าไหมได้มีการพัฒนา สนับสนุนงบประมาณเพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์รอบคลองละลม สนับสนุนบุคลากรเพื่อมาคอยบริการและอำนวยความสะดวกในการจัดแสดงศิลปวัฒนธรรม การแสดงของโรงเรียนในเขตจังหวัดบุรีรัมย์ การจัดกิจกรรมต่างๆที่เป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น

2.4 ความร่วมมือจากผู้ค้าหรือผู้ประกอบการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ได้รับความร่วมมือจากผู้ค้าหรือผู้ประกอบการในการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมถนนคนเดินเซราะกราว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ในด้านการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์ผ้าไหม สินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งตำบล การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาชาวบ้าน ผลิตภัณฑ์ที่เป็นหัตถกรรมของชุมชน ราคาที่เหมาะสมไม่ค้ากำไรเกินควร การแสดง

ป้ายราคาสินค้าที่ชัดเจน การใช้ตาชั่งที่ได้มาตรฐาน ทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย ชาวต่างชาติ เกิดความประทับใจและกลับเที่ยวถนนคนเดินเซราะกราว และอำเภอเมืองบุรีรัมย์อีกครั้ง

2.5 ความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ได้รับความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมถนนคนเดินเซราะกราว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยสำนักงานพัฒนาชุมชน สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬา สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัด ประชาสัมพันธ์จังหวัด สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สถิติจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัดและประชาชน ทั้ง 23 อำเภอ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ซึ่งเป็นสถานศึกษาในเขตอำเภอเมืองบุรีรัมย์ โรงเรียนร่มเกล้า สถานศึกษาที่อยู่ในเขตจังหวัดบุรีรัมย์ ได้นำศิลปะการแสดงที่เป็นวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวบุรีรัมย์ มาจัดแสดง ถนนคนเดิน เซราะกราว ในด้านการสืบทอดประเพณี ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น และกลุ่มวิสาหกิจ ได้จำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ชุมชน หรือสินค้าที่ริเริ่มสร้างสรรค์โดยผลิตด้วย ได้นำภูมิปัญญาของท้องถิ่นตนเอง มาสาธิตให้ผู้ร่วมเที่ยวชมงานได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกัน

3. ปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษา ถนนคนเดินเซราะกราวในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยได้ไปเก็บข้อมูล จากสภาพบริบทจริงในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองบุรีรัมย์มีปัญหาที่พบ คือ

3.1 บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่น ความไม่เพียงพอของงบประมาณ เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีหน้าที่ในการบริการประชาชนในพื้นที่เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ จึงส่งผลให้มีการใช้งบประมาณในการบริหารจัดการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวนมาก ดังนั้นควรมีการของงบประมาณเพิ่มเติมจากกระทรวงวัฒนธรรม หรือหน่วยงานอื่น เพื่อพัฒนาถนนคนเดินเซราะกราว อีกในด้านการขยายสถานที่ให้กว้าง ให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติได้ในปริมาณที่สูงกว่าปัจจุบัน และจำนวนบุคลากรของเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ยังไม่เพียงพอ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ถนนคนเดินเซราะกราว ยังใหม่สำหรับเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีจำนวนบุคลากร ในการให้ความรู้ และทำความเข้าใจ เกี่ยวกับใช้ถนนคนเดินเซราะกราว เป็นต้นแบบของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

3.2 การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมการขาดงบประมาณในการประชาสัมพันธ์ ปัญหาเรื่องงบประมาณไม่เพียงพอในส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้น จะเกิดกับผู้จัดงานเนื่องจากงบประมาณที่ เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ให้การสนับสนุนนั้น ไม่เพียงพอในการจัดงานเนื่องจากการจัดงานหนึ่งขึ้นมานั้นต้องใช้งบประมาณในการบริหารจัดการจำนวนมากตั้งแต่การจัดเตรียมสถานที่ ค่าเช่าอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมไปถึงค่าใช้จ่ายในการประชาสัมพันธ์ ซึ่งต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมากและหากผู้เป็นแม่งานในการจัดงานดังกล่าวขึ้นมาไม่มี

ความสามารถในการหางบประมาณสนับสนุนจากส่วนอื่นๆจากส่วนต่าง ๆ การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในแต่ละครั้งคงจะไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

3.3 การสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรม ขาดการวางแผนสนับสนุน การสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมในระยะยาว ได้มีการจัดทำแผนการสนับสนุนงบประมาณ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อให้ถนนคนเดิน เซราะกราว เกิดการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง กลุ่มผู้ผลิตผ้าไหมขาดงบประมาณ ในการพัฒนาผ้าไหมพื้นบ้าน หรือถ่ายทอดความรู้ การทอผ้าซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดบุรีรัมย์ ให้กับกลุ่มคนรุ่นลูก รุ่นหลานสืบต่อไป และขาดการให้ความรู้และเทคโนโลยีสมัยใหม่ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คือ ให้ความรู้และเทคโนโลยีสมัยใหม่ในการจัดการด้านความสามารถในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว (carrying capacity)แก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น

3.4 ความร่วมมือจากผู้ค้าหรือผู้ประกอบการ ปัญหาความเสื่อมสภาพของแหล่งอายุธรรมขอมโบราณ ความเป็นวัฒนธรรมขอมโบราณ อาจถูกกลืนกินจากวัฒนธรรมใหม่ๆการปลูกฝังจิตสำนึกการส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีงามของชาวเมืองบุรีรัมย์ ให้กับผู้ค้าหรือผู้ประกอบการ ปัญหาผู้ค้าหรือผู้ประกอบการ ยังขาดความรู้ในเรื่องการนำกลยุทธ์ส่วนประสมทางการตลาดมาใช้เพราะการปรับปรุงและพัฒนาผลิตภัณฑ์เป็นสิ่ง ปัญหาความไม่เป็นธรรม ในการคัดเลือกผู้ประกอบการเนื่องจากผู้ประกอบการร้านค้าบางกลุ่ม มีการร้องเรียน

3.5 ความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชน ปัญหาความไม่เข้าใจของสมาชิกในชุมชน บางกลุ่มที่ไม่ทราบถึงประโยชน์ของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ถนนคนเดิน เซราะกราว เพราะการขับเคลื่อนด้านการส่งเสริมท่องเที่ยวนั้นต้องอาศัยชุมชนและสมาชิกในชุมชน ร่วมแรง ร่วมใจกันจึงจะเกิดความยั่งยืน ดังนั้นเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ควรนำสมาชิกในชุมชน ในแต่ละสาขาอาชีพ มาเป็นกรรมการ บริหารจัดการถนนคนเดิน เซราะกราวด้วย การขาดอุปกรณ์ในการสาธิตภูมิปัญญาของท้องถิ่นให้กับประชาชนได้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ในอัตราที่ถี่ขึ้น หมุนเวียนกันไปแต่ละแห่ง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นด้านแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้น ได้มากจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1.บทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่น เทศบาลเมืองบุรีรัมย์และส่วนราชการในภาคส่วนอื่นควรเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรม โดยการจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมและควรมีการของบประมาณเพิ่มเติมจากกระทรวงวัฒนธรรม หรือหน่วยงานอื่น เพื่อพัฒนาถนนคนเดินเซราะกราว อีกในด้านการขยายสถานที่ให้กว้าง ให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติได้ในปริมาณเพิ่มขึ้น และควรเพิ่ม

จำนวนบุคลากรของเทศบาลเมืองให้เพียงพอต่อการดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

2. การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้เข้ามามีการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมควรมีการจัดสรรงบประมาณในการประชาสัมพันธ์ในจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นอีก ควรประชาสัมพันธ์ให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ เพื่อให้ประชาชนได้มีการนำการแสดงเข้ามาจัดกิจกรรมเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติได้เป็นอย่างดี ควรมีการประชาสัมพันธ์ ผ่านหลายๆช่องทาง เช่นทางวิทยุชุมชน หรือหอกระจายข่าวหมู่บ้าน ทางแอปพลิเคชันไลน์ เพื่อให้ครอบคลุมหลากหลายกลุ่ม

3. การสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีการสนับสนุนการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมถนนคนเดินเซราะกราว อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ได้มีความมีการจัดทำแผนการสนับสนุนงบประมาณ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อให้ถนนคนเดิน เซราะกราว เกิดการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เทศบาลควรสนับสนุนบุคลากรและงบประมาณ ในการส่งเสริมอาชีพของกลุ่มผู้ผลิตผ้าไหม ในการพัฒนาลายผ้า หรือถ่ายทอดความรู้ การทอผ้าซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดบุรีรัมย์ ให้กับกลุ่มคนรุ่นลูก รุ่นหลานสืบต่อไป

4. ความร่วมมือจากผู้ค้าหรือผู้ประกอบการ กลุ่มผู้ประกอบการร้านค้า ควรมีการจัดทำงบการเงินเพื่อบริหารจัดการกองทุนผู้ประกอบการถนนคนเดิน เซราะกราวจัดตั้งขึ้น เพื่อควบคุมการใช้งบประมาณดังกล่าวให้เป็นไปด้วยความถูกต้อง โปร่งใสเป็นธรรม กลุ่มผู้ค้าหรือผู้ประกอบการ ควรมีการจัดจำหน่ายสินค้าโดยใช้หลักการส่วนประสมทางการตลาดมาใช้ หรือควรผลิตภัณฑ์ผ้าไหมของตนอยู่เสมอ ในฐานะผู้ซื้อที่มีความต้องการผ้าไหมลายใหม่ๆอยู่เสมอ

5. ความร่วมมือจากสมาชิกในชุมชน เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ควรนำสมาชิกในชุมชน ในแต่ละสาขาอาชีพ มาเป็นกรรมการ บริหารจัดการถนนคนเดิน เซราะกราวด้วย เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ควรให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการคัดเลือกผู้ค้าหรือผู้ประกอบการให้จำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ชุมชน หรือสินค้าสินค้าหัตถกรรมหรือผ้าไหม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรส่งเสริมให้มีการวิจัยการท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์นี้ในด้านต่าง ๆ เช่นการท่องเที่ยวชุมชน ซึ่งการท่องเที่ยวดังกล่าวจะช่วยให้ประชาชนในท้องถิ่น มีรายได้ อีกทั้งยังเป็นการรักษาทรัพยากรทางธรรมชาติ ให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ อีกด้วยและควรมีการศึกษาถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย

2. ควรศึกษาแนวทางในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ เพื่อนำมาปรับปรุงการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จุฬารัตน์ โคนองบัว.(2556).องค์ประกอบส่วนท้องถิ่นกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม: ศึกษาเปรียบเทียบเทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงครามกับเทศบาลตำบลสามชุก อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี.วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จังหวัดบุรีรัมย์.(2560).ข้อมูลทั่วไปจังหวัดบุรีรัมย์.บุรีรัมย์ :สำนักงานจังหวัดบุรีรัมย์.
- ชุกลิน อุณวิจิตร.(2549).ศักยภาพและความต้องการ ในการวางแผนและจัดการท่องเที่ยวขององค์ประกอบส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย,.
- ชูศักดิ์ วิทยาภัก.(2554).การท่องเที่ยวเกี่ยวกับการพัฒนา:พินิจหลวงพระบางผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม.เชียงใหม่:ศูนย์วิจัยและบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดวงจันทร์ อาภาวีชรุตม์เจริญเมือง.(2545). แนวคิดเกี่ยวกับเมืองยั่งยืน แนวคิดประสบการณ์ของตะวันตก. เชียงใหม่: เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์.
- เทิดชาย ช่วยบำรุง.(2552).บทบาทขององค์ประกอบส่วนท้องถิ่นกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนบนฐานแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง. นนทบุรี : สถาบันพระปกเกล้า.
- เทศบาลเมืองบุรีรัมย์.(2560).ผลการดำเนินงานถนนคนเดินเซราะกราว วอล์คกิ้งสตรีท (Sroew Ground Walking Street)ตลาดประชารัฐบุรีรัมย์: ถนนเซราะกราว.บุรีรัมย์ :เทศบาลเมืองบุรีรัมย์
- ไทยโรจน์ พวงมณี.(2558).การศึกษากระบวนการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ชุมชนท้องถิ่นสู่การเป็นพื้นที่การท่องเที่ยวเชิงศิลปะและวัฒนธรรม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย.วารสารการประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ 2,สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา.(2548).การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.เชียงใหม่ :คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
